

REDAKTIONEEL

Toch is onze winterslaap uit. Het heeft niet aan U gelegen. Festiviteiten wierpen hun schaduw in het rond en we werden er aangenaam door getroffen. We zijn er dus, en niet eens zoveel te laat als vorig jaar.

De prijskip, die een half jaar geleden uitgelooft werd, gaat naar P.M.T. als enige mededinger.

We vieren het 50e nummer van K & B, en tevens het 10-jarig bestaan ervan, zoals wij van de Bij van Walibij vernamen. Daarom zult U in dit nummer vinden wat wij karakteristiek, en U typerend voor K & B vindt.

Wij zijn ontevreden over U. U bent ook ontevreden. Wij hopen dat we het eens zullen worden.

RENTE, RENTE

rente, rente is het woord
dat schalt uit goedgeklede heren
die rusteloos het spaartegoed
van even-goedgeklede zonen
en dochteren vermeerderen :
o god, maak dieven en pooiers
van die zonen en, o god,
maak van die dochters mooie hoeren.

ibrfabel

VIS. SEN

Later op de dag kwamen drie jongens het kanaal langsgeslenterd. Ze sabbelden wat aan hun sigaretten, het was kouder geworden.

- Marc zegt dat zijn broer al drie keer een kerel tegen de grond heeft geslagen die aan Ina wilde komen, - zei de kleinste, die Peter heette. Hij gluurde omhoog, naar het gezicht van lange Kees, die donker keek.
- Marc is een opschepper en zijn broer een aansteller.- Hij snoof.
- Ina is een mooi meisje,- mijmerde Karel, - Marc z'n broer zal nog veel moeten slaan.-

Aan de overkant van het water zat een man ineengedoken, starend naar zijn dobber die met korte rukjes op en neer ging.

- Het gaat precies in de maat, kijk, één-twee-drie, één-twee-drie,- neuriede Kees. Ze stonden stil.

- Willen ze nogal bijten?- schreeuwde Peter met zijn schelle, overslaande stem. De man keek op en legde zijn vinger tegen z'n lippen; de hoorden hem sissen.

- Willen ze bijten, willen ze bijten?- schreeuwden ze. De dobber dook nog een keer onder en lag dan stil. De jongens draaiden zich om en liepen door; het was niet leuk iemand te plagen die stil bleef zitten als je de vis verjoeg. Zelfs de steentjes liet hij rustig in het water plonzen, de dobber konden ze niet raken.

- Koud als een vis,- gromde Kees, - dat is ze, die hele Ina.-

Karel lachte. - Je kunt 'r niet krijgen, zo is het.-

- Of ik 'r ooit zou willen hebben! Wat dacht je? Dat mormel.-

- Of je bent bang, je durft niet om haar broer. Nou, wat zeg je daarop?-

- Marc zegt dat zijn broer volgende maand gaat verhuizen. Naar Utrecht,- piepte Peter. Kees stond stil, boog zich voorover.

- Naar Utrecht, zeg je? -

- Pas op, Kees,- teemde Karel, - misschien heeft Marc al geleerd hoe hij zijn zusje moet verdedigen.-

- Bah, ik ben niet bang voor Marc.-

- Maar je blijft men je handen van hem af. Hij is veel te klein. En van Ina ook, trouwens! -

- Zoouo, jij wilt achter Ina aan hè? -

- Als je aan d'r komt, sla ik je een blauw oog. -

Kees rukte Karel's hoofd omlaag met zijn das en greep zijn haren.

- Wat dacht je? Een blauw oog slaan? -

- Net als Marc zijn broer, - gilte Karel. Hij schopte met alle kracht.

Kees liet los, betastte zijn been. Meteen zat Karel bovenop hem, ze vielen op de harde grond. Ze vochten, hijgend en verbeten.

Peter danste opgewonden om hen heen.

- Hup, hup, sla d'r op,- hitste hij, - vooruit, zet 'm op! -

Maar de jongens werden moe, stonden dampend tegenover elkaar en grinnikten. Ze sloegen hun kleren af en slenterden langzaam verder. Achter hen huppelde Petertje.

- Marc heeft jiu-jitsu geleerd van de zomer, - hijgde hij. De twee draaiden zich om.

- Kssssj- deed Karel. Peter deinsde terug en begon te rennen, maar Karel was sneller.

- Lopen, - siste hij en trapte zo hard hij kon. Het kleine mannetje struikelde, en viel.

Traag krabbelde hij op en keek om. Kees stond daar, de handen in de zij.

Met gebogen schouders hinkte Peter naar huis.

- Vertel Marc maar dat we zijn zusje volgende maand wel eens even zullen naaien, die mooie Ina, we krijgen d'r wel, - schreeuwde Kees hem na. Hij gaf Karel een klap op de schouders. Samen liepen ze verder, het kanaal langs.

P.M.T.

20N onder de

De heer stapte in de trein. Mijnheer Gevers. Ir. Gevers, Dr.Ir. K.A. Gevers. "Karel voor m'n vrienden", "Dag .. eh ... Karel" zeiden de vrienden. Karel, Karel-tje-lief, Charles (met die geliefde stembuiging, maar Parijs was te ver, onbereikbaar na het huwelijk).

"Kaerel" zeiden de Delftenaren tegen hem, dat was een vergissing meestal, want hij was nihilist geweest, trots en wanhopig eenzaam.

Hij keek nog eens het perron langs, er was niemand om hem uit te wuiven, maar daar zocht hij niet naar. Hij keek langs de lichten van de late avond, de sombere bogen van duisternis waar de treinen onderdoor gleden, en de mensenmassa die heen en weer golfde, naar de uitgang en weer terugkerend, steeds dezelfde mensen, trein in, trein uit, de perrons onveranderd latend - en wat zou er al niet zijn veranderd in die paar minuten? Maar zijn blik richtte zich verder, tot hij tante Gé zag staan, wereldse vrouw in een vrolijke zomerjurk of oudere dame in het zwart, vriendelijk glimlachend steeds:

- Goede reis en tot ziens, liefje. -

En dan stapte Karel-tje in, terwijl tante even met de conducteur sprak, die hem later bij de hand nam en naar een plaats toebrecht. Tot Karel-tje op zekere dag welbewust werd, zijn hand terugtrok en vinnig zei:

- Ik kan wel alleen, hoor. -

- Natuurlijk jongen, - zei de man en keek waar hij ging zitten. Hoewel de trein op het punt stond te vertrekken en tante al heen en weer liep om te zien in welke richting ze zou moeten zwaaien, zocht hij zorgvuldig een coupé op waarvan de beide raamplaat-sen onbezet waren. Zolang nog maar alleen van belang was van welke kant tante het best was te zien, bood de keus geen problemen; als de trein eenmaal gillend en ratelend het contact had verbroken en hij, met al zijn kinderlijke fantasie, niet langer de witte zakdoek zag bewegen, genoodzaakt was zich te concentreren op de goede reis, werd hij pas onrustig.

Wat was het verschrikkelijkst? Waarom stond hij op te scheppen op het schoolplein, hoe kon hij zich nog meester voelen van de likkende jongetjes, die snoepjuffrouw en knikkers voor hem met rust lieten? Hoe kon hij zonder huilen in een opstel schrijven: "De trein gaat hart en de bomen en koejen en de sloten en de husjes zijn zo weg"? Toch huilde hij ook niet als hij ineengedoken voor het raam zat, angstvallig een punt in de verte fixerend, in de hoop dat dit keer eens iets houvast zou bieden; ineenkrimpend wanneer de voorwerpen toch langsschoten om steeds weer duidelijk te maken dat hij alleen was, overgeleverd aan dit rammelende monster, afgesloten van het leven daarbuiten door een snelheid die hem beangstigde. Er bestaat een angst - voor het verliezen van het leven, of voor het leven zelf? - waartegen tranen zelfs geen bescherming meer bieden.

En de overkant was nog erger. Hij probeerde het altijd even, maar het verdwijnen van objecten voordat ze goed en wel in zijn gezichtsveld waren verschenen, was ondragelijker dan de aanstormende reuzen, die als onschuldige dwergjes aan de einder verschenen om hem dan aan het schrikken te maken. Hijgend kroop hij tenslotte weer in de andere hoek, sloot de ogen om met bonzend hart weer uit zijn isolement gewekt te worden door een ratelende wissel of een denderende brug.

- Nee, zei de man, mijn niet gezien. Je weet precies hoe dat gaat, ze hebben je nog

niet gezien of ze halen een spuit tevoorschijn. Ik ben niet bang, hoor, maar aan mijn lijf geen dokters.-

- Kees, jonge, je zwamt. Denk nou nog-es an ouwe Krelis. Die wou ook nooit een dokter en toen heb Mina d'r eentje gehaald toen-ie op sterven lag. Die zee "over drie dagen staat-ie weer op het land". En hij heb die zomer gewerkt as een paard.-

- En nou is-ie toch dood. -

- Dat had die dokter ook gezegd: "vóór de morgen is-ie dood, er is niks meer an te toen." En om tien voor vijf blies-ie z'n adem uit. Ja, ja vóór de morgen had-ie gezegd. Voor mijn zijn 't beste lui. -

Hij leunde achterover, knikte nog eens. Kees gaf niet op.

- Mot je horen, kenne ze d'r nooit wat an doen? Alleen maar zegge 'Hij wordt beter' of 'Hij gaat dood' en ziek ben je toch. Wat zegt u ervan, meneer? -

- Pardon?? - Hautain, verwonderd, moe.

Ze hadden moeten lopen, er was een luchtaanval geweest en de bussen reden niet. Dapper stapte hij door aan tante's hand, de grijze walm tegemoet, waarachter het station lag. Het was niet zo ver meer maar er waren teveel mensen op de been en ze moesten door de grootste drukte heen, vlak langs de rokende trechter. Er brandde niets, de mensen begonnen zich al te verspreiden, er waren zeker weinig gewonden.

Even bleef Kareltje staan; aan de rand van de kuil stonden een paar politieagenten, ze hielden de mensen weg, ze bewaakten iets, mensen die daar lagen, kreunend of ook wel stil. Sommige hadden roodbevleete lakens over zich heen, die bewogen niet. Een man praatte even met een van de agenten, toch mocht hij door, knielde op de vuile, warme grond en begon dan met zijn vingers over een gewonde te bewegen.

Tante trok hem mee.

- Dat is een dokter, hij zal niet veel meer kunnen doen, - zuchtte ze en stond dan weer stil, want Kareltje braakte midden op straat, tussen al die jachtige mensen, zo vlak bij het station, het beetje voedsel uit dat tante hem die middag zo zorgvuldig had bereid en opgeschept.

Het begon donker te worden. De dag is vroeg oud in dit sombere jaargetijde. De mannen tegenover hem hadden voorlopig hun pogingen om hem in het gesprek te betrekken opgegeven, spraken gedempter nu en steeds nieuwsgieriger keken ze naar hem. Dr. Ir. Gevers. Misschien hun directeur, die morgen begrijpend zou knikken maar onverbiddelijk weigeren een snipperdag te verlenen voor de begrafenis van een verre tante. Dat zou dan ook absurd zijn, die kerels probeerden overal een slaatje uit te slaan. En dan nog loonsverhoging eisen ook! Hij had het toch waarachtig wel goed met hen voor, elk jaar stapte de fabrieksleiding een dag achter de lopende band om ook het domme fabrieks-werk in de vingers te hebben. Wat hij niet wist was, dat er vele overuren moesten worden gemaakt, voor die ene dag was verkalkuleerd.

Met de duisternis scheen de rust weer te keren. De stemmen klonken slaperig, bijna leek de coupé de warme-kachel-sfeer waar te maken, onvermijdelijk waar men enkele Nederlanders bijeenhoudt tijdens en na de oubollige gezelligheid scheppende schemering.

- Uw kaartje, alstublieft, meneer. - Hij kwam als een indringer, als redder. Lekker lang zoeken. Eerst de twee broekzakken.

- Ik kan 't niet vinden, conducteur. -

- Zoekt u maar rustig door, ik kom zo terug.- Maar dat was de bedoeling niet.

- Wacht u maar even, ik heb 't zo, hoor. -

- Dat kan ook, m'n jongen, - glimlachte de man.

Dan grabbelen in de achterzak (Klaas had een broek met twee achterzakken), daar zat het ook niet. Misschien in zijn jas? Of in de binnenzak, even voelen maar (er was geen binnenzak, dus daar werd het kaartje ook niet gevonden). Nog maar eens de hand in de broekzak stoppen; eerst in de linker, want rechts zat het. Tenslotte triomfantelijk ermee zwaaien en het traag overreiken. De tang knipte te snel, maar zijn beschermer gestudeerde het lang en aandachtig, onder het waakzaam oog van Kareltje zorgvuldig de woorden spellend. Als hij dan weer weg was, bestond er nog slechts een diepe tevredenheid, en een veilige rust. Er liep een man de lange gang door, pratend met de mensen die al gauw zouden weten dat hij, Kareltje, alleen kon reizen en een jas had met een binnenzak (die er niet was).

Buiten waren nu de lichten aan.

Binnen ook, natuurlijk, maar daar was niets aan te zien, koud en hel als die nabije lampen schenen. Daar buiten was het feestelijker nu, knipogend gezellig, onherkenbaar van vrolijkheid. Je kon genoeglijk in jezelf zitten grinniken - geen mens hoorde het immers - en het een of andere liedje neuriën; als je goed oplette was te zien hoe het verspringen van de lichten nauwkeurig aangepast was aan het ritme van elk liedje, aan de kadans van de schokkende train. Want die ging wel door, wist niet van ophouden. Nou was dat niet zo heel erg, want aan het eind van de lange spoorbaan lag het helverlichte station, waar pappie hem zou opvangen na een ren in de lengte van het hele perron, wanneer hij opsprong, los van de grond en vrij in die stevige omhelzing. Dan zou de trein gillend op de vlucht slaan en hij glorieus zwaaiend zijn overwinning vieren.

Hij hoorde hoe de mannen abrupt hun gesprek afbraken, en toen hij keek schoot het als een flits door hem heen: 'als je je mond ook zo wijd opendoet, kan er geen woord meer uitkomen'. Toen hij begon te lachen, zacht en beschaafd, hield het geneurie op. Zij lachten niet mee, bleven kijken en hij zag wat zij zagen: een gedistingeerde heer, in het zwart - zwarte hoed, zwarte schoenen, een zwart en ernstig pak, stemmige das, een ernstig en streng gezicht, dat nu rood-kleurde. Zwakheid der heersende klasse: hij had zitten neuriën in dit milieu.

- Meneer is zeker naar een begrafenis geweest. - Aarzelend, hard-op. Hij zei niets, het was niet tegen hem gericht en ongepast. Dat was een uitvlucht, natuurlijk, maar hoe kon hij het hen uitleggen? De baar schokte ritmisch, het gezang was melodieuze. 'Bring my people home' was het refrein, een steeds weerkerende smeekbede. Familieleden huilend achter de dragers, en een dominee, met zijn te nauwe schoenen, zijn zwarte pak, zijn zwarte gezicht. Swingend op de maat van het gezang, hun gezongen gebed, neuriënd en zwetend in de warme zon.

- Hebt U verdriet, tante/ - had hij gevraagd.

- Welnee, jongen, - herademde ze en dat moest ook wel, want ze had net nog geglimlacht toen hij zei 'Grappig, hè?'

Er was nu weinig meer te zeggen. Eerst moest het verhaal worden verfraaid, een juiste clou gevonden, een openingszin geformeerd, die pakte. Toch word je niet in het leven naast elkaar gezet om te zwijgen, dat is onbeleefd. Denken moet in de eenzaamheid gebeuren, evenals het verwerken van een debacle. Ze stonden gelijk op.

- Na U, - zei Kees, want hij wist wel wat beleefdheid was. Achter Dr. Gevers - zijn directeur, de lacher - liep hij de gang door. Het is heel eenvoudig, volg de pijl maar. Volg de sjieke heer maar, die de hand op de deurknop legt en met geaffecteerde stem brouwt: - Gaat U voor. -

Kees bromde 'Dank u' en stapte naar binnen, ving nog net een glimp op van het verbouwereerde gezicht van de ander en krabde achter de deur op zijn hoofd, want dat begreep hij nou weer niet. Dr. Gevers staarde naar buiten en liep later aarzelend de laatste stappen naar zijn plaats, herademde dan. Ze lachten niet.

Aan bruggen had hij een hekel. Ze maakten teveel lawaai, de schaduwen hagelden op de ruiten en hij kon er toch niet bovenuit zingen. Wel probeerde hij het steeds, want eens zou hij het gerammel kunnen overstemmen, de ruwe stemmen in de coupé naast hem waren toch ook nog te horen. Het resultaat bleef ontmoedigend en plotseling hoorde hij zijn schelle stem gillend in de suizende stilte hangen.

- Als je de laatste brug voorbij bent, ben je al op de helft, - had tante gezegd. Dit was de laatste brug. Hij keek naar buiten.

- We zijn er bijna, - zei de man.

- We zijn pas op de helft, - verbeterde hij, willoos.

- Bijna is nog niet half, - grapte Kees, - maar u zult wel gelijk hebben, meneer. -

De poging was nutteloos, de heer had zich weer gesloten voor de buitenwereld. Hij probeerde zich voor te stellen hoe ver het nu nog was. Evenveel gedachten als het eerste stuk, teveel voor een kleine jongen.

Dan kwamen, onweerstaanbaar, de tranen. Hij kon er niet meer tegen vechten, het gaf een ontspanning die weldadig aandeed, ook al schonk niemand er enige aandacht aan. In de lange, lichte trein zat voor een der witte ramen een klein jongetje in elkaar gedoken, half slapend nog wat naslikkend, met enkele late tranen op zijn wangen.

Soms schrok hij even wakker, doezelde dan weer weg, durfde zich nu klein en onbeschermd te voelen. En dat was de oplossing.
 Slaapdronken stond hij op en stapte de gang in, deed een coupédeur open en vroeg zacht:
 - Mag ik hier zitten? -
 Tegen de arm van een arbeider geleund sloot hij weer zijn ogen. Van ver hoorde hij de zachte zinnen.
 - Thuis heb ik ook zo'n kleine jongen, - en dat was het veilige waarin hij kon wegzinken.
 - Ik weet nog goed, hoe ik als kleine jongen als de dood zo bang was voor de trein, dan deed ik 't in m'n broek van angst. Als ik dan thuiskwam stopte ik de onderbroek in de teil. Op een goeie dag zat daar al een jurk in van mijn moeder. Geslagen dat ik ben! -
 - Kunt u zich dat nog zo goed herinneren? -
 Het klonk streng; jullie begrijpen me toch wel?
 - Ach meneer, - filosofeerde Kees, - in ons hart benne we toch allemaal nog de kleine jonges van vroeger? -
 - Is dat zo? -

Prediker.

DE GEK

*De gek
 - paljas van het kantoor -
 roept
 ik ben jarig vandaag
 de telefoniste glimlacht
 hij vindt het heerlijk als de telefoniste glimlacht
 maar verder reageert er niemand.
 Hij loopt naar de kamer van zijn chef
 deze steekt een speechje tegen hem af
 bij glundert
 - middelpunt van de belangstelling -
 maar hoort niet dat zijn chef hem
 onder veel excuses
 bezig is te ontslaan
 en is hoogst verbaasd
 als ze hem naar buiten begeleiden
 aardig, zeker een vrije dag
 omdat ik jarig ben.
 En de volgende dag
 is hij gewoon weer terug*

J. H.

VRESELIJK

Vreselijk.

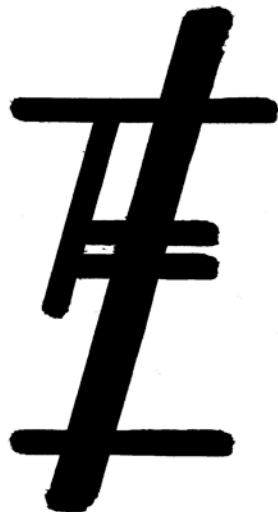
de aanblik van een brekende ruit
die iemand onder zijn arm hield
terwijl hij fietste.

Voor hem fietst zijn knechtje verder
en roept

pas op, het is glad hier
maar kijkt niet om.

De man verzamelt met een zucht
de stukken glas.

J.H.

ENIGSZINS SORRY WAR

Dit zijn vroege ochtendhuizen:
hier wentelen van voor en achter
de klimmende stemmen
(kinderen eten havermout)
en op het behang verschijnen
de melkman en de groentebaas
met een korf onschuld manzaad
en werpen zich huilend en lachend
op mijn dienstmaagd;
kippeveren springen verbaasd
solide vliegtuigvleugelend
roepend door de kieren
naar agenten van rood pluche;
en zie: de pollepel Amalia
valt van haar troon,
zwevend gillend;

- - - - -

nu is het huis oogwrijvend wakker:
het koper van de vrije
en onverstoorbare gedachten
begroet iedere ontucht
psalmglanzend

ibrahim fabel

I

Nachthemel park :
uw blonde bomen omschaduwden de stad
met dromen
en witte nevelen van de wind
zweven voorbij
naar de bergen
en holbewoners zullen opstaan
roepend om begin en einde
de dagen zullen stemmen dragen
uit onbekende verten
zee en land zullen samenvallen
en het zal zijn
zoals het eens was

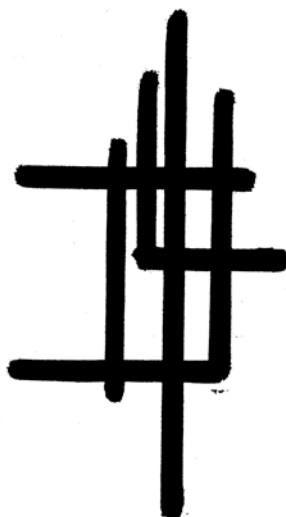
II

En onder de nog aarzelende dieren
zullen voedselpakketten
verspreid worden
en een grote reis zal worden aanvaard
de zon zal een pijlvorm voeren

III

Lemen hutten zullen afgebroken worden
want zo zal het zijn :
vlak het land
spiegelend de zee
er zal geen wind
geen wolkenveld
meer zijn

ibrfabel

voor J.

*De bakker zei: mijnheer uw broodje,
en ik: wat kost me dat? Zijn blik
gleed langs mij heen. Een ogenblik
zag hij je naast mij staan, want toen
de bakker zei: mijnheer uw broodje,
trad jij naar buiten, huiselijk
maar onverwoestbaar visioen –
tje binnen mij, en gaf een stootje:
de bakker zei mijnheer uw broodje.*

D.M.

Jammer van de nachtrust
In de huiskamer begint
om 2 uur 's nachts
de kat te hikken
de heer des huizes
denkt het eerst aan zijn burens
stapt dan zijn bed uit
en gaat
blind
op het geluid af
hij hoort de kat op de schoorsteen
en glimlacht naar hem
begint te lachen
wil de kat grijpen
maar deze vlucht weg door de schoorsteen
en zit het volgende ogenblik
buiten
luidkeels te hikken
de heer des huizes
vergeet zijn burens
en stormt
voetstampend—lachend
in zijn vrolijke pyama
de trappen af
Hij ziet nu vaag
buiten
en hoort de kat
vanuit een boom aan de overkant
onfatsoenlijk hard lijfschokkend hikken
De heer des huizes
drukt op de bellen van
al zijn buurmensen

en lacht alleen maar verder
 als zij
 woedend rood hoofd
 in hun kleurige lichte pyama's
 de deur uit komen
 dreigend vuisten heffen
 terwijl zij
 het gehik
 het gelach en
 het geschreeuw van de andere buurmannen
 proberen te overschreeuwen
 ten tenslotte beneden komen –
 als zij de
 hikkende-lijfschokkende kat
 in de boom aan de overkant
 zien
 voorzichtig beginnen te glimlachen
 wat overgaat in
 ongecontroleerd schaterlachen
 De straat is
 het publiek van een cirkus
 dat zich amuseert om
 de tragische lotgevallen ener clown
 totdat tenslotte iedereen gewoon
 naar bed gaat
 als de kat uitgehikt is
 om 4 uur
 maar toch wel jammer van de nachtrust

J. H.

BRUILOFT

Ze waren er allemaal. Boer Meeuwse was op zijn splinternieuwe fiets gekomen, had die voorzichtig bij Piet Remmels tegen het hek gezet en hem op slot gedaan. Alsof iemand erover zou peinzen de fiets van boer Meeuwse weg te halen. Piet had het gezien en in gedachten schilderde hij een bord: "Verboden rijwielen te plaatsen", maar het idee bestond maar kort. Omaatje Renteling was ook gekomen, en mocht zitten want ze was doodmoe van de vele dagen die hieraan voorafgegaan waren. En Jaap de smid was er, met zijn zoon die een deftig pak droeg en in de stad schoolging. En Trijntje was er ook en mooie Maaïke in haar witte, onschuldige jurk. En baas de Kleyn was over de weg komen aanstappen met grote passen en schoenen die kraakten van nieuwigheid; niemand had het gek gevonden hem te zien lopen, want iedereen wist dat de sjees grootser zaken te vervoeren had vandaag.

Al de kerels waren er. Ze stonden daar te wiebelen met hun stuurse gezichten en keken elkaar niet meer aan. Gisteren in de kroeg hadden ze alles besproken en nu stonden ze daar, naakt en overgeleverd aan de anderen. Af en toe grinnikte er een wat zenuwachtig of zond een overmoedige knipoog naar een andere biechteling, maar ze voelden duidelijk dat het eigenlijk ongepast was. Dus probeerden ze stil te staan met hun gloeiende wangen, en neergeslagen ogen en een dorst die skrikkelijk was. Want het was warm.

Karel van Jaap de smid zag hen en wist niet of hij nu moest lachen of boos zijn. Hij begreep hen wel, maar niet meer hun stugge verlegenheid. En hij was al boos geweest op Pim, die onbezorgd het dorp was komen binnenrijden en tijdens een bruiloftsfeest, "Mientje..." had gefluisterd en het oude spel gespeeld op een verijnder manier en eerlijker dan de jongens van het dorp. Pim, die lachend twee kerels tegen de grond had geslagen toen zij nog niet beseften dat zachte-Mina-an-d'n-dijk niet meer bestond en toen in zijn auto was gestapt en weggereden. Om telkens weer terug te komen en tenslotte Mientje tot vrouw te willen hebben.

En de pastoor had op z'n hoofd gekrabbd en zijn schaarse haartjes weer in de plooi gelegd en gezegd: "Ja, maar....", waarop Pim hem op de schouder had geklopt en twee sigaren gegeven. De volgende zondag werd de meneer van Mina bij elke mis gesignaleerd, zodat de kerk tjokvol was en men elkaar ontroerd en monkelend op Mina wees, die zich met rode ogen weer naar huis liet brengen. "Maar voor zondaren ben Ik gekomen," preekte meneer pastoor.

Om half tien kwam de sjees voorrijden en de kerels hielden de adem in. Mina zat heel stil, een madonna in 't wit, naast meneer Pim, die minzaam het toegestroomde publiek toeknikte. Heel aarzelend klonk het "hoera", maar de derde keer gingen de petten al de lucht in en het kostte moeite om met een plechtig gezicht de kerk binnen te gaan. Daar wachtten nieuwe verrassingen. Mina was niet meer; de dame, die nu vlot neerknielde, heette Hermine, en was in het wit. Meneer pastoor glom en zweette en preekte lang over de bruiloft te Kana, want meneer Pim had het hele dorp uitgenodigd en er was een overvloed aan drank en eten.

Daarna was het feest, luidruchtig en vrolijk. Mevrouw Hermine drukte de voortschuifelende menigte de hand, lachend tegen de ouderen en schuchter tegen de jongens, die even stil werden en met hun grote voeten kringen tekenden in 't zand. Maar het feest was groots en Trijntje was toch ook niet lelijk nu, wulps haar kans uitdansend in haar dunne, rose jurk. De kerels dronken en lachten, bulderend, en sloegen zich hard op de knieën, en keken steels naar mevrouw Hermine, die niet langer Mina was. Enkelens zouden naar de stad vluchten, om de statistiek gelegenheid te geven industrialisatie aan de kaak te stellen. Maar de anderen zouden blijven en het oude werk doen en ach, Trijntje was toch ook niet mis.

En in hun harten zouden ze nog lang Mina's woorden en fluisteringen bewaren. Of misschien wel die van mevrouw Hermine: "Ik dank jullie allemaal; ik zal vaak terugdenken aan dit, mijn dorp, waaraan ik zoveel herinneringen heb." Wat ze zich best konden voorstellen.

P.M.T.

P R A E A M B U L E

1. Op de eer van een Olofspoorter kan men vertrouwen

Als een Olofspoorter zegt: "Op mijn erewoord, dat is zo", dan IS het ook zo. Als een Olofspoorter zijn eer bezoedelde door te liegen of een order niet uit te voeren, waar men op zijn eer vertrouwd had, dan kan hem het recht van Olofspoorter-zijn worden ontnomen.

2. Een Olofspoorter is trouw

Een Olofspoorter is trouw aan zijn land, aan zijn leiders, aan zijn ouders, en zijn werkgevers en aan hen die onder hem gesteld zijn. Hij blijft hen door dik en dun trouw, vooral tegenover hen, die zich hun vijand betonen of kwaad van hen spreken.

3. Een Olofspoorter is nuttig

Een Olofspoorter is bereid zijn genoeg, gemak of veiligheid voor zijn plicht op te offeren. Als hij in twijfel verkeert, moet hij zich afvragen: wat is mijn plicht, d.w.z. wat

is het best voor de anderen? en dat moet hij dan doen.

4. Een Olofspoorter is een vriend voor allen en een broeder voor alle andere Olofspoorsters,

onverschillig tot welke maatschappelijke stand die andere behoort....

Als hij een andere Olofspoorter ontmoet, dan behoort hij hem, ook al kent hij hem niet, aan te spreken en te helpen, hetzij door hem voedsel en drinken te verschaffen, hetzij op andere wijze.

Hij moet dus ook geen onvriendelijke gevoelens koesteren tegenover mensen omdat ze rijker zijn. Een Olofspoorter aksepteert de ander zoals hij hem aantreft en zoekt diens beste zijden op.

5. Een Olofspoorter is ridderlijk

Een Olofspoorter is ridderlijk, hoffelijk, en beleefd jegens een ieder, maar vooral tegenover kinderen, ouden van dagen, gebrekkigen en vrouwen. Nooit mag hij hiervoor enigelei beloning aannemen.

6. Een Olofspoorter is goed voor planten en dieren

Hij moet dieren zoveel mogelijk pijn besparen en nooit een dier zonder noodzaak doden (want het is ook een scheepsel van God). Het doden van een dier voor voedsel of omdat het schadelijk is, kan toelaatbaar worden geacht.

7. Een Olofspoorter weet orders zonder tegenspreken te gehoorzamen

Ook al staat een opdracht hem niet aan, dan moet hij toch handelen zoals soldaten of zeelui doen, of zoals hij zou handelen tegenover de aanvoerder van zijn voetbalelftal: gehoorzamen omdat het zijn plicht is. Daarna kan hij tegenwerpingen maken en erover spreken, doch hij moet eerst beginnen met onmiddellijk te gehoorzamen. Dat is discipline.

8. Een Olofspoorter glimlacht en fluit onder alle moeilijkheden

Een Olofspoorter moppert niet over ongemakken. Als het eens tegenloopt, dan gaat hij zich niet beklagen, of vloeken, doch hij gaat opgewekt zijn gang en fluit een deuntje, en de zaak is voor elkaar. Als een Olofspoorter vloekt, krijgt hij een glas water in zijn mouw.

9. Een Olofspoorter is spaarzaam

Een Olofspoorter bespaart iedere cent die hij kan besparen en zet het geld op de spaarbank. Als hij zonder werk is of iets nodig heeft is hij niet onmiddellijk van anderen afhankelijk. Ook bezit hij op deze manier iets om anderen te helpen.

10. Een Olofspoorter is rein in gedachten, woord en daad

Een Olofspoorter doet niet als de dwazen, die smerige praatjes verkopen of viezen moppen tappen. Smerige praatjes, boeken en het bekijken van ontuchtige platen, of onreine gesprekken leiden vaak tot zelfbevlekking. Dat is een gevaarlijk ding dat tot verslaving leidt, en verwoesting van lichaam en geest, terwijl de wilskracht verslapt. Neem veel koude baden en leidt een gezond leven.

(Naar verkiezing): Zo waarlijk helpe mij God almachtig.

De praeambulekommissie.

INHOUD :

Redactioneel

Rente, Rente

Vissen

Onder de zon

De gek

Vreselijk

Enigszins sorry war

Drie gedichten

Voor J.

Jammer van de nachtrust

Bruiloft

Praeambule